

til at hjælpe dem ud over de øjeblikkelige vanskelige Forhold og ikke til at bygge langt ud i Fremtiden paa. Det er Faren ved disse Laan, at man maaske vil blive for tilbøjelig til at tage dem og glemme, at Laanetiden kun er 5 Aar.

Det ærede kongevalgte Medlem antydede, og ganske med Rette, at man maatte være forberedt paa, at naar de 5 Aar var gaaet, naar vi naaede til Aaret 1919, kunde der være Vanskeligheder med Hensyn til Laanenes Berigtigelse for den ene og for den anden. Jeg vil ogsaa være tilbøjelig til at tro, at de ekstraordinære Afdrag eller Amortisation, hvad man vil kalde det, som kan komme inden den Tid med 4 Maaneders Varsel fra Debtors Side, ikke bliver meget rigelige. Men det forekommer mig da ogsaa, at Lovforslaget, netop ved ikke at omtale Laanefristens Varighed, aabner den Adgang, som det ærede kongevalgte Medlem omtalte. Tidsfristen er kun sat i Vedtægten, hvor det bestemmes, at Laanene skal være tilbagebetalte inden Udgangen af 1919. Dette Forhold, at Lovforslaget ikke siger noget om Aaremaalet, men at det kun nævnes i Vedtægten, kunde, synes jeg, give Anledning til den Betænkelse, at Administrationen til den Tid kunde sige, at med Hensyn til Varigheden siger Lovforslaget kun, at det er midlertidige Laan; Vedtægten har ganske vist et Tal, men det er ikke ubetinget bindende. Ogsaa dette forekommer det mig, at man udmærket godt kan overveje i et kommende Udvalg. Vil Administrationen til den Tid ikke kunne rette Vedtægten og sige, at i Betragtning af Forholdene giver vi en Forlængelse af disse Laan?

Det ærede kongevalgte Medlem omtalte ogsaa et Forhold, der har været berørt i Folketinget, nemlig denne Laanekasses Tilknytning til Kongeriget Danmarks Hypotekbank, saaledes at man lod denne sidste tage Forretningsførelsen. Man har i Folketinget ikke stillet Ændringer i saa Henseende med den Begrundelse, at det ikke vilde kunne lade sig gøre paa Grund af formelle Vanskeligheder, som Følge af den Overenskomst, der er afsluttet, og som findes aftrykt i Lovforslagets Bemærkninger. Jeg vil nu sige, at jeg forstaa ikke det, der her kaldes en Overenskomst, som en saadan. Jeg vil dog tro, at en Overenskomst er et Dokument, der taler om et Forhold mellem 2 eller flere Parter. Men det, der her er aftrykt, er i Virkeligheden kun en Erklæring fra Bankerne om, at de er villige til

at gøre saadan og saadan. Men der staaer ikke, at der er truffet en Overenskomst mellem dem og andre. Bankerne erklærer sig kun villige til at forstrække med Midler og tage de paagældende Obligationer, der er stipulerede i den saakaldte Overenskomsts § 2. Men hvad enten man nu kalder dette Aktstykke en Overenskomst eller ej, findes der ikke i det noget som helst, der kan træde hindrende i Vejen for, at man fik en Ordning angaaende Administrationen gennem Hypotekbanken. Jeg vil være tilbøjelig til at tro, at det i saa Fald vil blive billigere end ellers. Denne Bank er jo ikke overlæst med Arbejde som Følge af de nuværende Forholds Natur. Der findes der Lokaler, og der findes Personale, som ved Siden af det Arbejde, de i Forvejen har, maa kunne paatage sig dette nye Arbejde, selvfølgelig mod et passende Honorar. Og det er jo i Laantagerens Interesse, at Administrationen kan blive saa billig som muligt, thi det Overskud, der maatte blive, skal deles mellem Laantagerne i Forhold til deres Laan. Laanes der for 20 Millioner — jeg hører til dem, der tror, at man snarere kommer over end under dette Beløb —, har man altsaa til Administrationen 20,000 Kr., og jeg kunde tænke mig, at man ved en Ordning med Hypotekbanken kunde faa det gjort adskilligt billigere, end hvis der skal etableres en særlig virkende Administration i særlige Lokaler.

Det ærede kongevalgte Medlem omtalte ogsaa, at der i § 1 staaer, hvortil Laanene skal tjene, og han kom under Omtalen deraf ind paa, at de Arbejder, som man her vil hjælpe frem, skulde tage Sigte paa dels at beskæftige danske Arbejdere og dels at benytte danske Frembringelser. Vi har jo i Dag i Stedet for den højtærede Indenrigsminister den højtærede Handelsminister til Stede, og da jeg aldrig trættes af at nævne dette Forhold, vil jeg atter i Dag henvende mig til ham og bede ham huske paa, at den højtærede Minister netop har udtalt sig med den største Interesse om denne Sag, og at der netop nu i disse vanskelige Tider, hvor vi i saa mange Henseender er henviste til os selv, er Anledning til at tage Spørgsmaalet om dansk Arbejdes Anvendelse i ganske særlig Grad under Overvejelse.

Blandt de Betænkigheder, der knytter sig til Anvendelsen af Pengene, er ogsaa den: Hvem skal egentlig paase hele dette Forhold? Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) havde den største Tillid, jeg ved ikke, om jeg skal